

Почапали каченята
та по чаполоті,
каченята-чапенята:
сухо нам у роті.

В білих льолях сплять лілеї,
чапленя на чатах.
Ці лілеї — дрімолеї,
а ми — каченята!

Свого дядька ми приспали,
І тата, і маму,
діда-качура поклали
спати в красноталу.

А самі, хоч далеченько, —
чап
по чаполоті
до води, до водиченьки:
сухо ж нам у роті!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.